

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **S. M.**, zastoupeného Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem se sídlem Šumperk, nám. Míru 9, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, zastoupeného JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem Olomouc, Riegrova 12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.11.2007 č.j. KUOK 120257/2007, o **odnětí příspěvku na živobytí,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. **Odměna advokáta Mgr. Františka Drlíka se určuje částkou 6.695,- Kč** a bude mu proplácena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě 60-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 30.11.2007 č.j. KUOK 120257/2007 žalovaný Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor sociálních věcí zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh, odboru sociálního a zdravotního ze dne 22.10.2007 č.j. 24866/2007/ZAB. Tímto rozhodnutí byla žalobci s účinností od

1.10.2007 odňata dávka pomoci v hmotné nouzi - příspěvek na živobytí s odůvodněním, že žalobce ani jeho manželka se v měsíci říjnu 2007 nenacházejí v hmotné nouzi, jelikož příjem společně posuzovaných osob po odečtení přiměřených nákladů na bydlení (69.361,67 Kč) je vyšší než částka živobytí společně posuzovaných osob (6.272,- Kč).

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu v níž uvedl, že žalovaný „Od 1.10.2007 odmítnul druhou posuzovanou osobu manželku v hmotné nouzi zabezpečit v plné výši. Žalovaný je v rozporu se svými předcházejícími rozhodnutími 37krát ve věci samé, kdy jeho osobu odmítnul zabezpečit od 1.11.2003 až do 31.12.2006. Byla porušena práva druhé posuzované osoby manželky, současně Listina základních práv a svobod článek 30/2“.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud poté, kdy provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru sociálních věcí a obsahem jeho správního spisu i správního spisu Městského úřadu v Zábřehu, rozsudkem ze dne 15.11.2010 č.j. 38Ad 27/2007-65 žalobu jako nedůvodnou zamítl. Vycházel přitom ze zjištění, že žalobce a jeho manželka pobírali od měsíce ledna 2007 příspěvek na živobytí od Městského úřadu v Zábřehu. Dne 8.8.2007 obdržel Městský úřad v Zábřehu výsledek posouzení zdravotního stavu žalobce ze dne 3.8.1997. Tehdy na Okresní správě sociálního zabezpečení v Šumperku proběhla mimořádná kontrola plné invalidity žalobce, ze které vyplynulo, že žalobce je nadále plně invalidní dle ust. § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. Dne 4.9.2007 Česká správa sociálního zabezpečení sdělila, že žalobci uvolňuje výplatu částečného invalidního důchodu od 2.12.2003. Částečný invalidní důchod byl proto žalobci vyplácen od měsíce října 2007 ve výši 5.820,- Kč. Doplatek za období od 3.8.2004 do 1.10.2007 činil 203.997,-Kč. Tento doplatek byl žalobci vyplacen dne 13.9.2007 a dne 27.9.2007 byl potom už žalobci vyplácen částečný invalidní důchod ve výši 5.820,- Kč (nadále vždy každého 27. dne v měsíci). Dne 22.10.2007 bylo vydáno Městským úřadem v Zábřehu, sociálním odborem rozhodnutí o odejmutí dávky příspěvku na živobytí ode dne 1.10.2007. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání dne 6.11.2007. O tomto odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 30.11.2007. Součástí správního spisu jsou také zejména potvrzení o nutnosti dietního stravování manželky žalobce A. M., dále prohlášení žalobce, že průměrná výška místností je 2,3 metrů a podlahová plocha 89 m². Výše měsíčních úhrad za služby spojené s užíváním bytu činí 92,- Kč, měsíční záloha na dodávku elektřiny činí 1.350,- Kč, měsíční záloha za dodávku zemního plynu činí 2.750,- Kč. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku dále odkázal na příslušná ustanovení zákona č. 110/2006 Sb. o životním a existenčním minimu a zákona č. 111/2006 Sb. o pomoci v hmotné nouzi a dále v odůvodnění uvedl, že nárok žalobce na dávku pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí byl od 1.10.2007 posuzován dle § 4 odst. 6 zákona o životním a existenčním minimu. Žalobce byl posuzován společně s jeho manželkou A.M. Za přiměřené náklady na bydlení dle § 9 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb. může být považována částka maximálně 30% průměrného měsíčního příjmu (69.939,- Kč x 0,3 = 20.981,70 Kč). Příjem

žalobce a jeho manželky po odečtení maximálních přiměřených nákladů na bydlení mohl činit maximálně 48.957,30 Kč. Tento příjem přesáhl částku živobytí posuzovaných osob v měsíci říjnu 2007, která činila 6.272,- Kč. Nárok na příspěvek na živobytí by žalobci nenáležel ani při započtení nejnižšího možného příjmu. Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že z důvodu hospodárnosti správního řízení již nebyla zjišťována skutečná výše odůvodněných nákladů na bydlení žalobce a jeho manželky. Průměrná výše příjmu nebyla nižší než částka živobytí společně posuzovaných osob, jak stanoví zákon (tj. výše příspěvku na živobytí činí rozdíl mezi částkou živobytí společně posuzovaných osob a příjmem společně posuzované osoby). Vzhledem k výše uvedenému došel krajský soud k závěru, že nárok na příspěvek na živobytí žalobci od 1.10.2007 zanikl.

K podané kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2.11.2011 č.j. 6Ads 110/2011-133 rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku neuznal žalobní námitku žalobce, že krajský soud vedl jednání za jeho nepřítomnosti, ačkoliv k tomu žalobce nedal souhlas. Pokud však šlo o žalobcovu námitku týkající se věcného posouzení žaloby, Nejvyšší správní soud dovodil, že podstatou žalobcovy námitky bylo, zda jeho manželka má či nemá být druhou posuzovanou osobou ve smyslu ust. § 8 zákona č. 111/2006 Sb. o pomoci v hmotné nouzi. Krajský soud se ve svém rozsudku podrobně věnoval důvodnosti odnětí dávky pomoci v hmotné nouzi žalobci, nicméně nezabýval se námitkou, že do okruhu společně posuzovaných osob neměla být zahrnuta žalobcova manželka. Poukázal dále na to, že žalobce do spisu doložil dokumenty naznačující možné problémy mezi manžely pokud jde o plnění vyživovací povinnosti. Kromě toho Nejvyšší správní soud upozornil, že se krajský soud nevypořádal ani s další námitkou uvedenou v žalobě a to, že žalobci nebyla dána možnost seznámit se s podklady shromážděnými pro rozhodnutí v důsledku chybného procesního postupu správního orgánu a že tedy bude namístě, aby se i touto námitkou ve svém rozhodnutí zabýval a její posouzení odůvodnil.

Krajský soud, který byl vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu (ust. § 110 odst. 4 s.ř.s.) provedl důkaz připojeným spisem Okresního soudu v Šumperku sp. zn. 8C 7/2003 a z rozsudku tohoto soudu ze dne 26.10.2004 č.j. 8C 7/2003-71 zjistil, že jím byla zamítnuta žaloba A. M. proti žalovanému S. M., aby byl žalovaný povinen přispívat jí výživu částkou 2.500,- Kč měsíčně od 9.1.2003. Z odůvodnění tohoto rozsudku bylo zjištěno, že manželství žalobce s A. M. bylo uzavřeno dne 3.11.1979, že od ledna 2003 spolu nehospodaří a že od 1.1.2003 je určena dávka sociální péče pouze A. M. ve výši 3.308,- Kč měsíčně. Žalovaný pobíral částečný invalidní důchod ve výši 4.790,- Kč. V té době byli oba evidováni jako uchazeči o zaměstnání u Úřadu práce v Šumperku bez nároku na hmotné zabezpečení.

Podle ust. § 4 odst. 1, písm. b) zákona č. 110/2006 Sb. ve znění pozdějších předpisů se společně pro účely tohoto zákona posuzují manželé. Tímto ustanovením je tedy jednoznačně dáno, že pro účely hodnocení životního minima posuzovaných osob podle citovaného zákona se považují mimo jiné i manželé, tedy osoby mezi nimiž existuje vzájemná vyživovací povinnost stejně jako u dalších vyjmenovaných osob v tomto zákonném

ustanovení, které společně užívají byt. Skutečnost vyplývající se shora citovaného rozsudku Okresního soudu v Šumperku svědčí o tom, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalobce a jeho manželka spolu nehosподаřili rozhodně nemá vliv na to, aby žalobce s manželkou neměl být posuzován jako společně posuzovaná osoba; rozhodující je že v této době manželství trvalo a že společně užívali stejný byt (rodinný domek). Obdobný názor vyslovil žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí a krajský soud se s tímto názorem zcela ztotožňuje.

Pokud jde o žalobní námitku, že žalobci nebyla dána možnost seznámit se s podklady shromážděnými pro rozhodnutí v důsledku chybného procesního postupu správního orgánu, k této námitce uvádí krajský soud následující. Z obsahu správního spisu správního orgánu bylo zjištěno, že rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh bylo žalobci doručeno dne 26.10.2007. Žaloba o shora uvedeném obsahu byla v zákonné lhůtě žalobcem podána dne 5.12.2007. Teprve až 13.8.2010 byl vyhotoven přípis ustanoveného právního zástupce žalobce nazvaný „Doplnění správní žaloby proti rozhodnutí žalovaného č.j. KUOK 120257/2007 ze dne 30.11.2007“, v němž poukazuje na porušení ust. § 3 a § 68 správního řádu a na to, že žalobci nebyla dána řádně možnost se seznámit s podklady shromážděnými pro rozhodnutí podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Ohledně této žalobní námítky krajský soud především poznamenává, že byla vznesena po uplynutí lhůty k podání žalobních námitek stanovené v ust. § 71 odst. 2 soudního řádu správního, navíc tuto námitku soud považuje za zcela nedůvodnou. Pokud jde o obsah žalobou napadeného rozhodnutí krajský soud má za to, že si žalovaný zjistil všechny potřebné skutečnosti pro své rozhodnutí (tak jak ostatně vyplynuly z obsahu správního spisu orgánu I. stupně) a na tato zjištění učinil příslušný právní závěr, když odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Rozhodně nelze souhlasit s námitkou, že žalobou napadené správní rozhodnutí není řádně odůvodněno a že tedy nesplňuje podmínky dané ust. § 68 správního řádu. K námitce, že žalobci nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí krajský soud závěrem navíc uvádí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v podstatě postaveno na listinných důkazech a to rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o uvolnění výplaty invalidního důchodu a o doplatku tohoto důchodu žalobci ze dne 4.9.2007, které žalobce sám osobně předložil správnímu orgánu, jak o tom svědčí úřední záznam ze dne 12.9.2007. Podle dalšího záznamu z jednání žalobce pak doložil osobně stvrzenky o platbách tohoto důchodu dne 10.10.2007. Obsah těchto listinných důkazů tedy žalobci byl nepochybně znám a především na těchto listinných důkazech bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně postaveno. Krajský soud proto považuje za příliš formalistické, pokud by měl posoudit uvedenou vadu řízení před správním orgánem I. stupně, navíc vytýkanou opožděně, jako důvod pro zrušení správních rozhodnutí.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že žalovaný nepochybil, když potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Zábřehu, odboru sociálního a zdravotního ze dne 22.10.2007 č.j. 24866/2007/ZAB.

V projednávané věci nařídil krajský soud ústnímu jednání dne 23.10.2014, k němu byl žalobce řádně předvolán, o čemž svědčí jeho vlastnoruční podpis na doručence ze dne

26.9.2014. Přípisem ze dne 10.10.2014 žalobce požádal, aby nařízené jednání bylo odročeno, aby mu soud ustanovil advokáta Mgr. Františka Drlíka a aby soudce JUDr. Petr Indráček byl vyloučen. V přípise uvedl, že „v téže věci a věci samé uvedený soudce v předchozím řízení vydal celou řadu neveřejných rozsudků, těžce jej poškodil a napadl Ústavu ČR, LZPaS čl. 30/12. Je vyloučen dle s.ř.s. § 8/1. Uvedený soudce na jeho osobu za použití policie ČR zásahové jednotky nařídil teroristické útoky za účelem jeho likvidace. Ve zločinném spolčení jedná jako zaměstnanec žalovaného subjektu ČR-KS Ostrava, těžké újmy na zdraví, průtahy řízení už 7 let!!!“. V témže podání žalobce žádal, aby soud předvolal svědka „bývalý vedoucí PČR OO – Zábřeh na Moravě, estebák H., který osobně velel všem“ (zbytek nečitelný).

K uvedené žádosti krajský soud uvádí, že jednal opětovně v nepřítomnosti žalobce za účasti ustanoveného právního zástupce – advokáta Mgr. Františka Drlíka a žádosti o odročení tohoto jednání nevyhověl, neboť žalobce neprokázal a ani neuvedl důležitý důvod pro odročení jednání. Namítl-li žalobce podjatost soudce JUDr. Petra Indráčka, odkazuje krajský soud na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16.9.2010 č.j. Nao 78/2010-44, které bylo vydáno v této věci a podle kterého soudkyně Krajského soudu v Ostravě JUDr. Miroslava Jeřowiczová, JUDr. Bohuslava Drahošová, JUDr. Jana Záviská a soudce JUDr. Petr Indráček nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 38Cad 27/2007. Toto rozhodnutí bylo vydáno k předchozí námitce podjatosti vznesené žalobcem z obdobných důvodů a krajský soud ze stručnosti odkazuje na jeho odůvodnění.

Krajský soud po zhodnocení provedených důkazů opětovně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a žalobce nebyl zkrácen na svých právech. Proto žalobu dle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný právo náhrady nákladů řízení nemá ze zákona (ust. § 60 odst. 2 s.ř.s.).

Usnesením krajského soudu ze dne 10.2.2010 byl žalobci ustanoven pro řízení zástupce z řad advokátů, a to Mgr. František Drlík. Odměna zástupci žalobce byla již částečně uhrazena dne 14.3.2011 ve výši 3.840,- Kč. Ve zbytku mu pak tímto rozhodnutím byla přiznána odměna v celkové výši 6.695,- Kč, z čehož činila odměna za dva úkony právní služby po 1.000,- Kč, dva režijní paušály po 300,- Kč, 1.000,- Kč náhrada za ztrátu času a 1.933,- Kč náhrada cestovního osobním automobilem (z toho 749,- Kč za spotřebu pohonných hmot a 1.184,- Kč za opotřebení vozidla) a 21% DPH ve výši 1.162,- Kč a to podle ust. § 9 odst. 2, § 7, § 13 odst. 3 a § 14 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a podle vyhl. číslo 435/2013 Sb.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu právnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 23. října 2014

**JUDr. Petr Indráček
samosoudce**